

ПРИТЧА ПРО СОКИРУ

Раз зробив коваль сокиру
В чародійську, дивну хвилю
І на диво всьому миру
Дав їй чародійську силу.

То не був звичайний знаряд,
Всім послушний і бездушний,
Але чільний, самовільний,
З тих, що мислять, поки вдарять.

Ще точилась на точилі,
А вже рвалась — самостійно
Проявиться в повній силі,—
Свого майстра цюк в коліно!

«Тю до біса! — крикнув з болю
Майстер і шпурнув сокиру,—
Війся ти собі по миру
І гризись сама з собою!»

І пішла сокира в люде —
Остра, зимна і блискуча,

Невгомонна і рішуча,—
Що то з нею в світі буде!

Всякий труд, усі задачі,
З чим для нас найтяжча справа,—
Все було немов забава
Для її сталюї вдачі.

Розрубати перешкоди,
Розірвати перепони,—
Де о власні йшло вигоди,
О чужі не дбати стони,

Впиться комусь в м'ясо й кості,
Ще й з приятельським акцентом,
Рвати душу так, без злості
Лиш логічним аргументом,

Посолить найтяжчу рану
І ще й пальці в ню ввіткнути,—
Все те їй було до стану,
Наче так і має бути.

«Що за диво! — міркувала.—
Все мені так удається!
Все, що тільки я стрічала,
Кругом мене в'ється й гнеться!

Видно, я від всіх сильніша,
Що забори не стрічаю;
Від усіх я розумніша,—
Що їм годі, я кінчаю».

І все більш по кожній пробі
Дивувалась силі власній,
Аж вкінці в нестямі страсній
Закохалась сама в собі.

Світ тісний став перед нею,
А вона в нім центр усього,
Лиш для неї над землею
Сонце сходить так полого.

Лиш для неї світить місяць,
Віє вітер, сяють зорі,
Лиш для неї все, що в лісі,
Що на горах, що на морі.

Все розтяти, розрубати,
Роздробить, мов палашем!
«Із сокири хочу стати
Двоевістрим бердишем».

Стала бердишем, та шику
Тим не задала нікому,
Та амбіція її
Гнала далі покрийому.

«На два боки вістря мати?
А чому не на чотири?
То була б я пірначем
Та й носила б гранатири».

А як стала пірначем,
Ну же далі міркувати:
«Що на штири? На всі боки
Хочу сама вістря мати.

От тоді я недотика
Стану зовсім, як цибуля,
Що ніхто її без сліз
Доторкнутися не може».

Ласка божа невелика,—
Сталось їй, чого бажала:
Острота її пропала,
Бо з сокири куля стала.